

Тринадесета глава ОБЯСНЕНИЕ ПО ТЕЛЕФОНА

Емо пак пусна “Марина”. Знаеше я вече наизуст, но не му омръзваше да я слуша.

Най-после той се реши на една безумна дързост. Отиде до телефона, вдигна слушалката и завъртя пет пъти диска на номератора.

Отгатык се вдигна слушалката.

- Да? - чу се приятен глас.

- Марина?

- Тя е на телефона. Кой я търси?

- Загадка.

- Кой се обажда? Ще затворя телефона!

- Моля ти се, недей!

- Кажете си името!

- Емил се обажда.

- О, Емо, ти ли си? Не можах да те позная.

- Гласът се изменя.

- Да, затова. Защо се обаждаш?

- Просто така. Класната беше у нас.

- Така ли?

- Да. И ми наприказва куп глупости.

- Какви?

- Каквито искаш. Тя направо има детективски наклонности.

- Какво каза?

- Кой с кого ходел и такива разни...

- Я виж!

- Така е.
- За мен какво каза?
- Нищо.
- А за тебе позна ли?
- Няма какво да познава за мен.
- Значи, не е познала.
- Не. Никой не може да познае.
- Така ли?
- Да.
- Искаш ли аз да позная?
- Хайде.
- Ти знаеш ли с коя ходиш?
- Кажи де!
- С едно момиченце от девети клас.
- Не е вярно.
- Аз днеска те видях с нея.
- Може да си ме видяла, но не е вярно.
- Нашите момичета така казват.
- Те нищо не знаят.
- А! Понякога знаят.
- Знаят само с клюкарство да се занимават.
- Прав си.
- Ако не бях сигурен, нямаше да ти кажа.
- Какво друго интересно каза класната?
- Че отива у Славчо, а след това не знам си къде.
- Значи ги е загреяла.
- Откъде ще знам!
- Нали ти е казала?
- То си е нейна работа. Опита се да ме вербува за нейното разузнаване, само че не стана.
- Има някой от нашия клас, та й докладва всичко.
- И аз така предполагам.

- Само че не знам кой е.
- И аз.
- Аз мисля, че е или Дора, или Росина.
- Не бива да ги обвиняваш без основание. Аз не съм сигурен, че са те.
- Трябва да се разбере.
- Ще разберем. Кажи ти нещо интересно.
- Какво да ти кажа? Няма какво. Кажи ти.
- Да, Маринке. Ще ти кажа. Само че...
- Само че какво?
- Нищо. Двоумя се.
- Хайде, не се двоуми. Може да се разколебаеш.
- Няма. Все някога ще ти го кажа, Маринке.
- Какво ще ми кажеш, Емо?
- Няма да ми се сърдиш, нали?
- Няма, разбира се. Никога не бих ти се разсърдила.
- Добре тогава. Но все пак...
- Хайде, хайде, не се бой. На никого няма да кажа.
- Няма да кажеш, нали?
- Няма, не се безпокой.
- Не се безпокоя, просто набирам смелост.
- Набра ли я?
- Да, Маринке. Ако някой ти каже, че съм идиот, може напълно да му повярваш.
- Защо, Емо?
- Защото и аз не знам.
- Това ли беше?
- Не, Маринке, досега нямах смелост, но сега вече няма как. Аз те обичам, Марина!
- Никакъв отговор. Само тежко дишане в слушалката.
- Емо се уплаши, да не би да ѝ е станало нещо.
- Не ми се сърдиш, Маринке, нали?

- Не, Емо.
- И няма да кажеш на никого?
- Няма, Емо.
- Знам, ти си най-доброто момиче на света!
- О, Емо!
- Защо, така е!
- Не, не е!
- Как? Как да не е така?
- Нищо не знаеш! Нищо. И не трябва да знаеш, но ще ти кажа.
- Не, недей.
- Страхуваш се?
- Не.
- Тогава слушай. Никой не би ти забранил да ме обичаш, но не трябва. Не трябва! Забрави ме!
- Не мога, Маринке! Нима не можеш да ме обичаш и ти? Или поне...
- Не, Емо, аз обичам друг. На него принадлежа. Забрави ме! Нека си останем само приятели. Не бива да се поддаваш на сърцето си.
- Но аз те обичам!
- Знам.
- Обичам те!
- Не бива!
- Значи, никаква надежда няма?
- Няма.
- Толкова ли съм лош?
- О не! Съвсем не си. Дори си много добър, но какво да направя? Аз обичам друг. Ще ти дам снимката си.
- Ще бъда много радостен!
- Друго нищо не мога да ти обещая.

- Нищо! Това ми е достатъчно. Аз все пак ще те обичам!

- Емо, не си дете!

- Знам, не съм. Тогава, според теб, децата могат да обичат истински.

- Може би е така.

- Жалко, че не съм дете! Щях да бъда щастлив, че нищо няма да разбирам.

- Не приказвай така, Емо. Виждаш, че не мога да ти помогна.

- Аз не искам повече нищо от теб.

- Разбирам те, Емо, била съм на твоето място.

- Не те обвинявам, вярвам ти. Хайде, довиждане.

- Довиждане, Емо.

Той постави слушалката и се излегна. Замисли се. От магнетофона се чуваше “Предай се, сърце!”. “Може би и аз трябва да се предам – каза си Емо. – А така ужасно я обичам! Ужасно! Никой не знае как я обичам, дори и тя!”.

Не знаеше какво да прави. Никога не беше изпитвал толкова разочарование...